

отъ носа на нѣкой гигантъ, каквито изобилствувать въ Рила. Презъ всичкото време на нашето отдалечаване отъ Мусала ние постоянно обръщаме погледъ къмъ него да му се любуваме отъ различни мѣста. Къмъ 7 и пол. часа той се скри въ мъгла — само върхътъ съ нѣколко метра височина бѣше нахлупилъ една бѣла малка шапка. Никой отъ другитѣ върхове не бѣше удостоенъ съ такава бѣла корона — тѣ всички бѣха подъ нивото на този високъ поясъ. Това му придаваше още повече царствено величие и мощь. Само той, Мусала, като че да влѣзе въ нѣкакъвъ таенъ разговоръ съ Бога, скрива глава отъ другитѣ върхове, които въ почуда сякашъ и нѣкакъ съ зависть гледать къмъ него отдолу нагоре!

Като наблюдавахме така Мусала, сега вече като постигната цель, казахъ на двамата наши ученици: „Момчета, и въ живота на човѣка има изкачване по стрѣмни и високи върхове — върховетѣ на съвършенството и духовното величие. Но знайте, че всичко човѣкъ може и трѣбва да постигне съ *собствено усилие* — така, честно, съ раница на грѣбъ, както ние се изкачихме на Мусала. Запомнете добре това тукъ предъ образа на този великанъ, върху главата на който бѣше стѣпилъ нашиятъ кракъ!“

Не е важно колко дълго е живѣлъ човѣкъ, а важно е какво е преживѣлъ. На Мусала за кратко време ние преживѣхме толкова много и тѣй скъпо по своята красота, че съ право можемъ да възкликнемъ: „Българино, вижъ Мусала и умри!“

